

Løftemodtageren nogen Betænkningstid. Staa Parterne personligt overfor hinanden, vil det som Regel være Mening, at der skal svares med det samme eller dog, inden Samtalen afbrydes, eller man gaar over til et andet Samtaleemne. I Overensstemmelse hermed maa Ordet „straks“ forstås.

§ 4.

Naar Modtageren af et Tilbud kan indse, at han ikke kan naa at svare rettidigt, men dog afsender antagende Svar, vil Mening hermed være, at han ønsker Aftale sluttet og haaber, at det forsinkede Svar maa blive taget i Betragtning til Antagelse. I Overensstemmelse hermed er det i § 4, 1ste Stykke fastsat, at antagende Svar, der kommer for sent frem, anses som nyt Tilbud, se saaledes ogsaa den tyske borgerlige Lovbog § 150. Sagen staar altsaa i det Tilfælde, at Svargiveren bevidst afsender Svaret for sent, saaledes, at Aftale kommer i Stand, dersom han i rette Tid faar antagende Svar, men i modsat Fald ikke. Ogsaa naar Svaret er afgivet under saadanne Omstændigheder, at Svargiveren forventer dets Fremkomst til Tilbudsgiveren i rette Tid, vil denne i Almindelighed have Grund til at antage, at Svargiveren, uanset at Svaret maatte blive forsinket undervejs, ønsker, at Aftalen skal komme i Stand, og Tilbudsgiveren vil altsaa kunne fastholde det for sent fremkomne Svar som virksomt. Men under disse Omstændigheder at behandle Svaret som et nyt Tilbud, der, for at Aftale skal komme i Stand, kræver antagende Svar, gaar ikke an. Hører Svargiveren ikke fra Tilbudsgiveren, vil han gaa ud fra, at Aftale er kommet i Stand, og eventuelt træffe sine Dispositioner herefter. Det er derfor i § 4, 2det Stykke paalagt Tilbudsgiveren uden ugrundet Ophold at reklamere overfor den forsinkede Akcept, naar han ikke vil godkende denne og maa indse, at Svargiveren gaar ud fra, at den er kommet frem i rette Tid; gør han ikke dette, anses Aftale for sluttet. Tilsvarende Regler findes i flere udenlandske Love, saa-

ledes i den tyske borgerlige Lovbog § 149 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 5, 3dje Stykke. Efter Schweizerloven skal Tilbudsgiveren dog aldrig reklamere, naar der er fastsat Frist for Antagelse af Tilbudet; er saadan Frist derimod ikke fastsat, skal han altid reklamere, hvis Svaret er afsendt i rette Tid, hvad enten han maatte indse dette eller ikke. Efter den tyske Lov og ligeledes efter det ungarske Udkast § 937 skal Tilbudsgiveren reklamere, hvis Svaret er afsendt saa betids, at det ved regelmæssig Befordring vilde være kommet rettidigt frem, og Tilbudsgiveren maatte indse dette. Udkastet slutter sig nærmest til de sidstnævnte Bestemmelser, men er dog ikke ganske overensstemmende med dem. Medens det efter disse Bestemmelser er afgørende, om Tilbudsgiveren maa indse, at Svaret er rettidigt afsendt, kommer det efter Udkastet an paa, om Afsenderen af Svaret gaar ud fra, at det er kommet frem i rette Tid, og Tilbudsgiveren maa indse dette. Der synes paa den ene Side ikke at være nogen Grund til at paalægge Tilbudsgiveren at reklamere, naar Afsenderen af Svaret selv maa være klar over, at det er kommet for sent. Svaret maa i dette Tilfælde betragtes som nyt Tilbud. Paa den anden Side gaar Udkastet videre end de nævnte fremmede Bestemmelser. Tilbudsgiveren skal nemlig efter Udkastet reklamere, naar han indser, at Afsenderen af Svaret gaar ud fra, at det er kommet frem i rette Tid, selv om Svargiverens urigtige Antagelse skyldes Misforstaaelse af Tilbudet med Hensyn til Akceptfristen eller lignende. Dette stemmer ogsaa med den i § 6, 2det Stykke givne Regel med Hensyn til uoverensstemmende Akcept.

Har Tilbudsgiveren Grund til at antage, at Afsenderen af Svaret selv er klar over Forsinkelsen, behøver han altsaa ikke at reklamere. Undertiden vil Tilbudsmotagerens Tavshed udover Akceptfristen foranledige, at Tilbudsgiveren meddeler Tilbudsmotageren, at han ikke har faaet Svar i rette Tid og derfor betragter